

சூரியமலர்
தாமரிகள்...

மணி

சூரியனைத் தின்றவர்கள்

சூரியனைத் தின்றவர்கள் (கவிதைகள்)
தமயந்தி (நோர்வே)

முதற்பதிப்பு: ஐப்பசி 2022
வெளியீடு: உயிர்மெய் பதிப்பகம் - நோர்வே
Kaptein Linkesvei 9A,
6006 Aalesund
Norway
மின்னஞ்சல்: uyirmei.nor@gmail.com

© இலக்கியா
வடிவமைப்பு: தமயந்தி
அச்சகம் : நியு செலக்ஷன் பிரின்டர்ஸ், அக்கரைப்பற்று

Soorayanai thinravarkal (poems)
Thamayanthi (Norway)

First Published: October 2022
by Uyirmei - Norway
Kaptein Linkesvei 9A,
6006 Aalesund
Norway

Printed by : New Selection Offset Printer, Akkaraipattu
© Ilakkiya
Layout: Thamayanthi
E-post: uyirmei.nor@gmail.com

இலங்கையில்
450 ரூபாய்

சூரியனைத் தின்றவர்கள்

தமயந்தி

பதிப்புரை

இது தமயந்தியின் மூன்றாவது கவிதைத் தொகுப்பு.
“சாம்பல் பூத்த மேட்டில்” 1985

“உரத்த இரவுகள்” 1986 ஆகிய இரண்டு தொகுப்புகளின்
பின் 36வருடங்கள் கழித்து வெளிவருகின்றது.

கடந்த காலங்களில் தமயந்தியின் கவிதைகள் தாயக,
புலம்பெயர் சஞ்சிகைகளில் நாடோடி, தனஞ்செயன்,
கனவான், கௌசல்யன், ஜெயக்கொடி, கொய்யன்,
விமல் என வெவ்வேறு புனைபெயர்களிலும்
வெளியாகியிருந்தாலும், கடலைப் பேசும்
கவிதைகளிலிருந்து ஒருசிலவற்றை மட்டும்
தொகுத்திருக்கிறோம்.

ஏனெனில் இன்று எல்லாத் தரப்பினதும் கவனத்துக்கும்,
பேசுபொருளாகவும் கடல் மாறியிருக்கிறது. தவிரவும்,
இன்றைய காலகட்டத்தில் சூழல் மாசடைதல்
தொடர்பாக நோக்குவோமாயின் அதிகம் கடலே
பெரும் பாதிப்புக்கு உள்ளாகி வருகின்றது.

போதாக்குறைக்கு பன்னாட்டு நிறுவனங்களின்
துரித அறுவடையை மட்டும் முன்நிலைப்படுத்தி
மேற்கொள்ளப்படும் கடல்வளங்களுக்குப் பாதகமான
தொழில்முறைகளால் வேகவேகமாக கடல் சிதைக்கப்
பட்டு வருகின்றது.

இந்தக் கடலரசியலை கேள்விக்குட்படுத்தும் ஒரு
படைப்பாகவே இதனை நாம் உணர்கின்றோம்.

உயிர்மெய்.

இந்தப் புத்தகத்தில்.....

Welcome drink!

இறுதியாக பேசவிடுங்கள்

முண்டஞ்சுறா

அவ்ரோடித்

சமாதிகளை சுமப்போர்

மவுனத்தோடவள் காத்திருத்தல்

அவளும் நானும் ஆனியும் வடகரையும்

வண்ணத்துப்பூச்சிகளை வேட்டையாடுதல்

ஆண்டவர் உங்களோடு மட்டும் இருப்பாராக

பரிசுத்த ஆவி பசியோடு தப்பிப்போன வழி

காற்று நடமாடும் தெருக்கள்

முற்றமில்லாத ஒரு படுக்கையறை

சுடலைக்குருவிகள்

திருக்காயங்கள்

இடைத்தங்கல் மரம்

கோணல் முகங்கள்

கைவிடப்பட்ட பாடல்

எனது கிராமம்

பூச்சிக்கு பயந்த கவிஞன்

மீட்பர்களும் மேய்ப்பர்களும்

மீள வேண்டும்

இலைகளில் எழுதிய பாடல்

இறுதியாக ஒரேயொரு கவிதை

ஒரு கவிஞனையும் ஒரு விமர்சகனையும் குளக்கரையில் விட்டுவந்த வாசகன் குரானா

றியாஸ் குரானா-

ஒரு இலக்கியப் பிரதியை பல கோணங்களிலிருந்து அணுக முடியும் என்பதை ஆதரிப்பவன் நான். ஒரு பிரதிக்கு தனித்த ஒற்றை அர்த்தம் இருக்கிறது என்பதை மறுப்பவனும் நான். பிரதிக்கான அர்த்தங்களைக் கண்டடைவதில் அனைவரும் பங்களிப்புச் செய்பவர்கள் என வலியுறுத்துபவன் நான். ஒருவர் கண்டு சொல்லும் அர்த்தம் மட்டுமே குறித்த பிரதிக்கானது என்பதை ஏற்க மறுப்பவனும் நான். இப்படி பல சிக்கல்கள் நிறைந்த புதிர்த்தன்மை கொண்ட அம்சங்களை உள்ளெடுத்து இலக்கியப் பிரதிகளோடு வினை புரிபவன். அதையே பிரக்ஞைபூர்வமாகவும், இலக்கிய அரசியலாகவும் முன்வைப்பவன். எனவே பன்முகத் தன்மை கொண்ட கோணங்களில் பிரதிகளை அணுகும் விருப்புக்கொண்ட

நான் இன்று தோழர் தமயந்தியின் 23கவிதைப் பிரதிகளைக் கொண்ட “சூரியனைத் தின்றவர்கள்” கவிதைத் தொகுப்பை கையிலெடுத்திருக்கிறேன். எந்தவகையான வாசிப்பை இந்தக் கவிதைகளோடு வினை புரிவதற்கு பயன்படுத்துவது என்ற கேள்வி என்னைக் குடைந்து கொண்டே இருக்கிறது.

ஒன்றுக்கு இரண்டுமுறை கவிதைகளை வாசித்தேன். அநேகமான கவிதைகள் கடலோடும் அது சார்ந்த நிலவரங்களோடும் நெருக்கமான உணர்வை வெளிப்படுத்திய படி இருந்தன. காலத்தால் பழைய கவிதைகளும் சில காலங்களுக்கு முன்பெழுதிய கவிதைகளுமாக இந்தத் தொகுப்பில் இருக்கின்றன. சில வேளை கடலோடு நெருக்கமுறும் கவிதைகளை மாத்திரம் தொகுத்திருக்கிறாரோ என யோசித்தாலும், அதற்கு வெளியே அக்கறை கொள்ளும் சில கவிதைகளும் இருக்கின்றன. கவிதைகளில் அதன் எடுத்துரைப்பு முறைகளில் நிச்சயமாக காலஇடைவெளி தெரிகிறது. எனவே, ஒரு மென்மையான கவிதையோடு முரண்படாத, அன்பு நிறைந்த வாசகனாக இந்தக் கவிதைகளோடு ஒரு பயணத்தை தொடரலாம் என்று ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன். ஆனால், இடையிடையே எனக்குள்ளிருந்து விமர்சகனும், கவிஞனும் தலைகாட்டி என்னைத் தொந்தரவு செய்யாமலில்லை. அவர்களிடமிருந்து தப்பித்து ஓரளவு வாசித்துக் கடந்துவிட்டேன் என்றே நினைக்கிறேன்.

ஈழத்தில் போர் ஓய்ந்து ஒரு தசாப்தத்தைக் கடந்துவிட்ட போதும், இன்றும் தாயகத்தில் போர் நடப்பதாக மனத்தாக்கம் கொண்ட பல இலக்கிய செயற்பாட்டாளர்கள் இருக்கின்றனர்.

அப்படி எனில், போர் நடைபெற்ற காலங்களில் எப்படி இருந்திருக்கும் இலக்கியச் சூழல். சொல்லி மாளாது என்பதை புரிந்துகொள்வீர்கள்.

ஈழத்து தமிழ்வெளியில் உள்ள சனங்களின் வாழ்வு என்பது போரும் போர்சார்ந்த அம்சங்களால் மாத்திரமே இறுக்கமாக சூழ்ந்திருந்தது. அதற்கு அப்பால் அந்த மக்களின் வாழ்வு என்று ஒன்றுமே இருக்கவில்லை என்பதைப் போன்ற ஒரு தோற்றத்தைத்தான் ஈழத்து இலக்கிய வெளியை மட்டுமே அறிந்தவர்கள் தங்கள் புரிதலாகக் கொண்டிருக்க வாய்ப்புள்ளது. அந்தளவு தாயக மக்களின் வாழ்வை போருக்குள் கொண்டுபோய் சிக்கவைத்துவிட்டனர்.

இலங்கையரசும், போராட்ட அமைப்புக்களும், அரசியல் கட்சிகளும் மட்டுமல்ல, இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர்களும் இணைந்தேதான் ஈழத்து மக்களை, அவர்களின் வாழ்வை போருக்குள் தள்ளிவிட்டனர். ஆனால், உண்மை அதற்கும் அப்பால் இருந்தது. ஈழத்து மக்களின் அன்றாட வாழ்வில், காதல் இருந்தது. தொழில் சார்ந்த தேவைகள் இருந்தன. கள்ளருந்திக் களிக்கும் கொண்டாட்டங்கள் இருந்தன. திருமணம் முடித்தனர். குழந்தை குட்டிகளைப் பெற்றனர். அவர்களைப் படிக்கவைத்தனர்.

இப்படி வாழ்வின் பன்முகமான தேவைகளும், அதனோடு ஒட்டிய வேலைகளும் நிறைந்திருந்தன. அதற்கான போராட்டங்கள் அதிகமிருந்தன. ஒரு நேர உணவுக்கே ஆலாய்ப்பறக்கும் எத்தனையோ குடும்பங்கள் இருந்தன. அதுவும்கூட அவர்களின் வாழ்வில் ஒரு அங்கமாக இருந்தது.

ஆனால், ஈழத்து இலக்கியங்கள் வலியுறுத்துவதைப்போலவோ அல்லது கதையாடுவதைப் போலவோ போரும், அதன் அழிச்சாட்டியங்களும் மாத்திரமே வாழ்வாக இருக்கவில்லை.

போருக்கப்பால் ஈழத்து மக்கள் எதிர்கொண்ட அன்றாட வாழ்வியல் சிக்கல்களையும் சில இலக்கியப் பிரதிகள் அக்கறை கொண்டிருந்தன. ஆனால், போர் குறித்து எழுதும் பிரதிகளுக்குத்தான் ஏற்பும் மவுசும் இருந்தமையினால், வாழ்வின் பிற பகுதிகளைப் பற்றி எழுதப்பட்ட இலக்கியங்கள் கவனிக்கப் படுவதிலிருந்து தூரமாக்கப் பட்டிருந்தன. அதை எழுதும் எழுத்தாளர்களும் பேசப்படாமலே தூரமாக்கப்பட்டிருந்தனர். இந்தவகைச் சிக்கல்களுக்குள் மாட்டிக்கொண்ட ஈழத்தின் முக்கியமான எழுத்தாளர்களில் ஒருவர்தான் தோழர் தமயந்தி.

தமயந்தி எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல, அசையாப்படக் கலைஞர், கவிஞர், கூத்துக் கலைஞர். அதையும் தாண்டி கடல் சார்ந்த சுற்றுச் சூழல் செயற்பாட்டாளரும் கூட.

தமயந்தியின் “ஏழு கடல்கன்னிகள்” சிறுகதைத் தொகுப்பும் முழுக்க முழுக்க கடலோடு இணைந்த வாழ்வையும், அந்த மக்கள் எதிர்கொண்ட வாழ்வியல் அவஸ்தைகளையும் தான் பேசின. போர் இலக்கியங்கள் எதிர்பார்த்த எவையும் தமயந்தியின் எழுத்துக்களுக்குள் சிடைப்பது சாத்தியக் குறைவானதுதானே!. கடலையும் அதைச் சார்ந்த மக்களினது வாழ்வையும், அந்த வாழ்வோடு விரிந்து செல்லும், துயரங்கள், கொண்டாட்டங்கள், அதனால் ஏற்படும் அனுபவங்கள் இவை அனைத்தும் போர் இலக்கியங்களுக்குள் வருமா? ஆகவே,

தமயந்தி போன்ற வாழ்வின் பிற பக்கங்களை அக்கறை கொள்ளும் எழுத்தாளர்கள் ஈழத்து இலக்கிய நினைவிலிருந்து மங்கிச் செல்லும்படி அந்தச் சூழலில் மாறிக்கொண்டு போவது சாத்தியமே.

ஆனால், வாழ்வின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் அக்கறை கொள்ளும் இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர்களுக்கு தமயந்தி எப்போதும் முக்கியமான எழுத்தாளராகவே தெரிவார். ஈழத்தைப் பொறுத்தமட்டில், கடலையும் கடல்சார்ந்து வாழ்வை அமைத்துக்கொண்ட அல்லது, அப்படியான வாழ்வை வாழுகின்ற மக்கள் கூட்டத்தினரைப் பற்றிய எழுத்துக்கள் மிக மிகக் குறைவு என்றே சொல்லலாம். தமிழ்த்தேசிய போராட்ட மற்றும் அரசியல் செயற்பாட்டாளர்கள் கடந்த காலத்தில் ஈழம் என அழைத்த, அதாவது வட கிழக்கு நிலப்பரப்பின் பெரும்பகுதி கடலை அண்டிய கரையோரக் குடியேற்றங்களைக் கொண்டமைந்தது. மிக அதிகமான மக்கள் கடலின் தேவையோடும், உணர்வுசார்ந்த நெருக்கத்தோடும் தான் கடலை பார்த்து வாழ்கின்றனர். கடலை நம்பித்தான் தமது வாழ்வை நடாத்த வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். கடல்தான் அவர்களுக்கு எல்லாமுமாக இருக்கிறது. கடலை அறிகிறார்கள். கடலை நேசிக்கிறார்கள். கடலோடு உறவுறுகிறார்கள். தங்களின் துயரங்களிலும், சந்தோசங்களிலும் கடலும் ஒரு அங்கமாக கலந்திருக்கிறது. குழந்தைகள் கடலோடுதான் தங்கள் விளையாட்டை நிகழ்த்துகிறார்கள். ஆரம்ப அறிவை, அரவணைப்பை, அச்சத்தை, காதலுணர்வை, நம்பிக்கையை, தைரியத்தை என அனைத்தையும் கடலிடமிருந்துதான் பெறுகின்றனர்.

கடல் பற்றி மட்டுமே எழுதப்பட்டு தொகுப்பாக வெளிவந்த பிரம்மராஜனின் நூலிலுள்ள கவிதை ஒன்று “கடல் ஒரு வீடாகுமெனக் கற்றதில்லை” எனத் தொடங்கும். கடலோடு வாழ்வை பகிர்ந்துகொள்ளும் மக்கள் கூட்டத்திற்கு அப்படி அல்ல. கடல்தான் வீடு. வீடுதான் கடல். அவர்களின் வாழ்வின் பெரும்பகுதி கடலோடு பின்னிப் பிணைந்திருக்கிறது.

கடலுக்குள் இறங்குவதற்கு முன் நீச்சலடிக்க கற்றுக் கொள்ளுங்கள் என எச்சரிக்கையோடு முதலாவது கவிதை தொடங்குகிறது. நீச்சலடிப்பதற்கும் கடலுக்குள்ளானே இறங்க வேண்டும் என்பதை சுட்டிக்காட்டுகிறது. கடல் உங்களை அன்போடு வரவேற்கிறது என்று முடிவடைகிறது. கடலிடம் அன்புதான் அதிகமிருக்கிறது. அதுவும் நிறைந்திருக்கிறது என்பதை கடலை நேசிக்கும் ஒரு மனிதன் முதலாவது கவிதையில் வரவேற்கிறான். சரி என உள் நுழைந்தேன்.

இந்தப் பிரபஞ்சம் மனிதர்களுக்கானது.

அனைத்து மனிதர்களும் இந்த பிரபஞ்சத்தை தழுவவும், அதிலிருந்து பெறவும், அனுபவிக்கவும் இடமிருக்க வேண்டும் என நம்பும் மனிதர்களில் நானுமொருவன். ஆனால், அது இன்று சாத்தியமில்லை. அதற்கெதிரான குரல்களை பதிவு செய்ய வேண்டியது உலகிலுள்ள அனைத்து இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர்களினதும் கடமை.

ஆனால், கடல் அனைத்து மனிதர்களுக்கும்மானதாக இல்லை. அதை “ஆடறுத்து பங்குபோட்டதைப் போல் கடலையும் பங்கு போட்டுவிட்டார்கள்.” என்ற தனது எதிர்க்குரலை தமயந்தி பதிவு செய்கிறார்.

“கடலும் கரைமணலும் மக்களிடமிருந்து களவாடப்படுகிறது” என்ற கோபத்தை பதிவு செய்கிறார். கடலை நம்பி வாழும் மக்களால் இவற்றைத் தடுக்க முடியாதுள்ளது என்ற அக்கறை இந்தக் கவிதையில் மேலெழுந்து வருகிறது.

“தலை திருகப்பட்ட சிட்டுக்குருவியாக கடல் செத்துக் கிடந்தது. அதை பங்கு போட்டுக் கொண்டனர்.” என்று மாபெரும் கடலை இன்றைய உலகம் ஒரு சிறிய சிட்டுக்குருவியைப்போல் கையாள்கிறது என்று கூறுவதோடு, சிட்டுக்குருவிகளையும் பங்குபோட்டுக் கொண்டுவிட்டனர் என்பதையும் மறைமுகமாக சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

கடற்கரை மீனவ சமூகங்களின் பாவனைக்குரியது மட்டுமல்ல. வேறு யாரெல்லாம் எதற்கெல்லாம் பயன்படுத்துகின்றனர் என்பதையும் பதிவு செய்கிறார்.

“உச்சியிலறைந்த யுத்த சாட்சியங்களை ஒற்றைப்பனை கடற்கரையில் சுடலைப் பூவரசில் ஆணியறைந்து தொங்கவிட்டனர்” இப்படி கடலும், கடல்சார்ந்த நிலத்தின் தேவைகளும் பயன்பாடுகளும் அதை அண்டி வாழும் மனிதர்களின் நெருக்கமும், பிறர் அவற்றை எப்படி பயன்படுத்துகின்றனர் என்ற செய்திகளையும் கவிதைப் பிரதிகளில் பதிவு செய்வதினூடாக, கடலை எப்படி அதை நெருங்கி வாழும் மனிதர்களிடமிருந்து பிரித்துவிட்டிருக்கின்றனர் என்பதையும், கடலை நம்பி வாழும் மக்கள் எப்படி தமது வாழ்வின் இன்றியமையாத பகுதியாக கருதுகின்றனர் என்பதை வெளிப்படுத்துவதினூடாகவும், கடல் சார்ந்த சமூகங்களிடமிருந்து அவர்களின் வாழ்வு எப்படி

தூரமாக்கப்பட்டு துயரத்திற்குள் தள்ளிவிடப்படுகிறது என்பதை உணர இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள அநேகமான கவிதைகள் நமக்கு உதவுகின்றன.

கடலிருக்கும் ஒரு ஊரில் வாழ்ந்துகொண்டு நீச்சல் தெரியாமல் இருக்கும் என்னைப் பார்த்து வெட்கமாக இருக்கிறது. கடலை பாவிக்கும் பெரும் நிறுவனங்கள், அரசுகள்போல ஒரு இலக்கியவாதியாக நானும் கடலை ரசிப்பதற்கும், மாலைநேரங்களில் ஓய்வுக்காகவும் பயன்படுத்துகிறேன் என நினைக்கும்போது சற்று கூச்சமாகவே இருக்கிறது என்பதை இந்த இடத்தில் பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன்.

எப்படித்தான் தடுத்து வைத்திருந்தாலும், எனக்குள் இருக்கும் விமர்சகன் வெளியே தலை நீட்டி சில விசயங்களையாவது பதிவு செய்துவிடு என கூறுவதை ஏற்கத்தான் வேண்டியுள்ளது. கடலை பெண்ணோடு உவமித்து அல்லது பெண்ணாக பார்க்கும் கவிதைகளும் இதிலுண்டு.

பெண்களை எப்படி பார்க்கிறார்கள். புரிந்துவைத்திருக்கிறார்கள் என்ற கோணத்திலிருந்து புரிந்துகொள்ள நினைப்பவர்களுக்கு அந்தக் கவிதைகளின் மீது விமர்சனங்கள் நிச்சயம் உருவாகும். அது நியாயமானதும் கூட.

புலம் பெயர்ந்தவர்களுக்கு தாயக ஏக்கம் எப்படி முக்கியமான ஒரு அம்சமாகவும், துயரமாகவும் கருதி செயற்பட்டார்களோ அதேபோல்தான், கடலின் மீதான ஏக்கம் போல் கவிதைகள் உணர்த்துகின்றன.

கடலைப் புரிந்துகொள்ளுதல் என்பது வேறு, அதன் மீதான அத்தீ காதலில் ஏற்படும் ஏக்கம் என்பது வேறு. சில கவிதைகளின் தொனி உணர்வெழுச்சியாக மாறி, கடல் மீதான ஏக்கமாக நிறைவடைகிறது என்பதை இங்கு பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன். ஏனெனில், கடல் அன்பு வடிவானது மாத்திரமல்ல என்பதை சுனாமி ஆழிப்பேரலையினூடாக ஒரு வெளிப்பாட்டைக் காட்டியது. அதனூடாக அதிகம் இழப்பை சந்தித்தவர்கள் கடலை நம்பி வாழ்ந்த மக்கள்தான். கடலும் கடவுளைப்போல்தானோ தெரியவில்லை. நம்பும் மக்களை சில வேளைகளில் கைவிட்டு விடும் நிலைப்பாடும் உண்டு. அவை குறித்த பதிவுகள் தமயந்தியின் கவிதைகளில் இல்லை. அதிகம் நேசிப்பவர்களை மன்னித்துவிடும் கிளசிச்சல் மன நிலையாகக்கூட இது இருக்கலாம். ஆனாலும், கடலை நம்பி வாழும் மக்களுக்களிடம் “உங்கள் சந்ததிக்காக கடலோடு பேச முடியும்” என்று தமயந்தியின் கவிதையில் வரும் ஒரு கவிதைசொல்லி வாக்குறுதியைக் கூட கொடுக்கிறார்.

இந்த இடத்தில் குறித்த கவிதைசொல்லி தீர்க்கதரிசியின் நிலையை எடுக்கிறார். இது காவியக்கால கவிதை சொல்லிகளின் மனநிலை. இப்படி சில விசயங்களைச் சுட்டிக்காட்டாமலும் இந்த உரையை நிறைவடையச் செய்ய முடியாது.

தோழர் தமயந்திக்கு மனம் நிறைந்த வாழ்த்துக்கள். கடல் சார்ந்த மக்களின், கடலோடு சார்ந்த பன்முக வாழ்வியலின் ஈழத்துக் கலைஞன் தமயந்தி என்பதில் எந்த மாற்றுக் கருத்தும் எனக்கில்லை.

கரைமணலில் சில வரிகள்

-ஹம்சத்வனி-

கூத்து, நாடக, கலைஞனாக, கவிஞனாக, ஒளிப்படக் கலைஞனாக, சிறுகதையாளனாக புலத்திலும் புலம்பெயர் நாடுகளிலும் அறியப்பட்ட தமயந்தியின் இன்னுமொரு முகம் எனக்கு மிகவும் நெருக்கமானது. கடல்சார் வாழ்க்கை, கடலின் நலம், கடலின் எதிர்காலம் என்பன பற்றி அவன் கொண்டிருக்கும் மிதமான பற்றும் ஆதங்கமும் ஆழமான அறிவும் நிறைந்த முகமே அதுவாகும்.

கவிதை நாடகம், சிறுகதை என பல நூல்களின் படைப்பாளி என்ற பெருமையும் தமயந்திக்கு உண்டு. தமயந்தியின் “சூரியனைத் தின்றவர்கள்” என்ற இந்தத் தொகுப்பை படித்து அதன் உள்பொருளை என் முன்னறிவுக்கு எட்டியவரையில் கோடிட்டுக் காட்டவும், கிடைத்த அரிய வாழ்கணங்களுக்கும் தமயந்தியின் அன்புக்கும் பாசத்துக்கும் நான் நன்றியுடையவன்.

சூரியனை தின்றவர்களில் உள்ள பெரும்பான்மையான கவிதைகள் கடலையும் கடல்சார் வாழ்வையும், கடலின்

சீரழிவுகளையும், கடல் கொள்ளை போவதையும் உணர்வும் உணர்ச்சியும் பொங்க பேசுகின்றன. ஒரு கடல்சார் வாழ்வியலின் பின்புலத்தில் ஊறிய ஒரு கடல்மனிதன் தமயந்தியாலேதான் இவ்வாறான கடலின் ஈரமும் இரத்தமும் உப்பும் நிறைந்த கவிதாகடல்மொழியில் எழுதமுடியும். ஈழத்து கவிதைகளில் கடல்பற்றியதான கவிதைத்தொகுதி இதுவே முதலும் முக்கியமானதும் எனக் கருதுகிறேன்.

கரைகளில் இருந்து கடலைப் பார்த்த சமூகத்தினரை, கவிஞர்களை கடலில் இருந்து நிலத்தையும் வாணையும் இந்த முழு உலகையும் அது எதிர்நோக்கும் பேரவலத்தையும் பேரழகையும் பார்க்க கற்றுக் கொடுப்பதற்கு எமது கைகளைப் பற்றி அழைத்துச் செல்கின்றன சூரியனைத் தின்றவர்கள்.

கவிதைகளைப் படிக்கப் படிக்க தீவகத்தின் பல நிலப்பிரதேசங்களும் கடற்பகுதிகளும் கடல்வாழ் மனிதரின் சொல்லாடல்களும் அவர்கள் சார்ந்த மதநம்பிக்கை நம்பிக்கையின்மை என்பவையும் சமூக அரசியல் பொருளாதார சூனியக்காற்றங்களும் வெளிச்சம் போட்டு காட்டப்படுவதை உணர்வீர்கள்.

இறுதியாக பேசவிடுங்கள், முண்டஞ்சுறா, அவளும் நானும் என்ற கவிதைகளை மீளமீள வாசிக்கவும் படிக்கவும் என்னை நானே தூண்டிக்கொண்டேன்.

கடல் எதிர்நோக்கும் எண்ணிலடங்கா அவலங்கள் ஒரு உலகப் பேரழிவின் தொடக்கம்.

ஒருபகுதி நிலத்தில் நடக்கும் அவலங்களை பேசும்
உலகத்தீரே! மூன்று பகுதி கடலின் அவலத்தையும்
பேசங்கள் என தமயந்தியின் கவிதைகள் முகத்தில்
அறைந்து உணர்த்துகின்றன.

தமயந்தியின் கவிதா மொழி புதியதாகிறது.
கடலுக்குள் மருந்தறியாக் காயங்கள், ஆறுகள்
பெருக்கெடுத்து நீர்கொள்ளாப் பெருங்கடல், இவை
போன்ற சொல்லாடல்கள் என்னையும் என் வாசிப்பையும்
பல கணங்களுக்கு கட்டிப்போட்டிருக்கின்றன.

இத்தொகுதி கடல்பற்றிய அக்கறையைத் தூண்டும் என
நம்புகின்றேன்.

ஆயிரம் மின்மினிகளை புதைத்தது போல் கவிராடும்
கடலாளைப்போல் இக்கவிதைகள் ஒளிரும்.

சூரியனைத் தின்றவர்களை நிதானமாக நிறுத்தி நிறுத்தி
வாசியுங்கள் படியுங்கள்.

கடலாள் மேலுள்ள காதல் பெருகட்டும்.

கடல் நலம் பேணுக!

அவள் மிரண்டு சதிராடினால் எதுவுமே தாங்காது.

அன்பு

தமிழ்ச்செல்வன் (ஹம்சத்வனி)

மொன்றியல் கனடா 26.09.2022

நீலவானம் தொட்டு நீலம் பூத்த கடல்

கூத்துக்கலைச் செம்மல் அண்ணாவி
சவிரிமுத்து மிக்கேல்தாஸ்

உலகை உய்விக்கும் உயிர்நாடி ஐம்பூதங்களாகும். நீர், நிலம், காற்று மாசுபடும் போது அவை பொங்கி எழுகின்றன. “முந்நீர்” என்பது கடலுக்கான பெயரைக் கொண்டது. இதனை புறநானூறு:-

“முந்நீர் நாப்பண் திமில் சுடர் போல
செம்மீன் இமைக்கும் மாசு விசம்பின்
உச்சநிலை நின்ற உலவு மதி கண்டு....”

என விளம்புவது, மீனவர் படசின் விளக்காக வான் நடுவே செவ்வாய் மீன் விளங்குகின்றமையும் உச்சி மீது தோன்றும் முழு நிலவைக் கண்டு மயில்கள் ஆடுவதும், இயற்கையின் வழி நடத்தலைக் குறிப்பதாலாகும்.

முத்து பவளமென பல வளம் கொண்ட கடலன்னையை நோக்கி ஆறுகள் பலவாய் நிலமோடியும், மனித ஊறுகள் பலவாய் கடலில் கலப்பதும், உடல் வாட்டி உழைப்பவர்கள் சிந்திய வியர்வையும் கண்ணீரும் கடல் உப்பானதன் காரணமாக இருக்கலாம்.

கவிஞர் தமயந்தி (சைமன் விமலராஜன்) கடல் வாழ்வோடும், கவிதையின் கனல் வீச்சோடும் இரண்டறக் கலந்தவர். இவர்

1985ல் சாம்பல் பூத்த மேட்டில் எனும் கவிதைத் தொகுப்பையும், 1986ல் உரத்த இரவுகள் என்னும் கவிதைத் தொகுப்பையும் 2016ல் "ஏழு கடல் கன்னிகள்" என்ற ஏழு கதைகள் அடங்கிய சிறுகதைத் தொகுதியையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

தமிழர்களின் பாரம்பரியமிக்க கலையாகத் திகழும் கூத்துக்கலையை, அதன் அடையாளத்தை நிலை நிறுத்திக் காட்டிய ஊர்களில் ஒன்றாக மெலிஞ்சிமுனை திகழ்கின்றது. அதன் முன்னோடிகளில் ஒருவரான இவரின் தந்தையார் கலாபூசணம் சைமன் பத்திநாதன் அவர்களின் பயிற்றுவிப்பால், தமயந்தி அவர்கள் ஏகலைவன் என்னும் கூத்துநூலை வெளியிட்டதுடன் நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றி உள்ளார்.

தமயந்தி அவர்கள் கடல்நீரில் படகோட்டி, பாய் விரித்து மீன் பிடித்ததோடு மட்டுமல்லாமல், கடல்நீரில் உட்புகுந்து அதன் அடித்தளத்தில் வாழும் கடலட்டை, சிங்கி, சங்கு என்பனவற்றை மூழ்கி முத்தெடுடுத்த அனுபவம் மிக்கவர். வட சிழக்கின் கடல்வள உயிரினங்களையும், கடல்தாவரங்கள் பற்றியும், அங்குள்ள கடல் நிலங்களான கண்டமேடு, களப்பு, சுரி, வாய்க்கால் பற்றியும் கரைநில வளங்களைப் பற்றியும் நீண்ட ஆய்வை மேற்கொண்டு அதற்கு ஏற்படப் போகும் எதிர்கால தீங்குகளை ஆதாரத்துடன் பதிவுகள் செய்து வருகின்றார்.

சூரியனத் தின்றவர்கள்:

வானக் கதிரோன் குளிக்கும் வண்ணக்கடல் - நம்மை வந்து வந்து கரை தொட்டுப் பாடுகின்ற கடல் ஏன் இன்று பொருமுகின்றது?

வயிற்றுக்காய் வலை விரித்து வரவு பார்க்கும் ஏழை மீனவன் வலையறுக்கும் கூட்டத்தால் கடலில் வாழ்ந்த மரங்களும் தோப்புக்களும் வேறுந்து கரையொதுங்கி செத்துக்கிடப்பது ஏன்?

நிலவுக்கே சென்றாலும் நினைவுகள் பாதாளத்தில் வணிக முதலாளிகளின் அத்த இலாபங்களுக்காய் இழுவைப்படகு கொண்டு கடலின் இருப்பாகக் கருக்கொண்ட பூவுடன் பிஞ்சான குஞ்சுகளை வஞ்சனையாக வழித்தெடுத்து நெஞ்சேற்றி அழிப்பதால், கடல் மருந்தறியாக் காயங்களாய் மடிப்பெட்டி நிறைய மூடி, மறைமுகமாய் வெளிப்படுத்துகின்றது.

அணைகளின் கட்டுப்பாட்டில் ஆற்றுநீரடங்கும் ஆதிக்கத்தின் கட்டுப்பாட்டில் ஆழ்கடல் அடங்குவதா? பருவகாலத்தில் ஆழ் கடலிலிருந்து குடாக்கடல் நோக்கி வரும் கடல் உயிரிகளின் உற்பத்தி, பெருக்கத்திற்கு ஊறு செய்யும் தடுப்பரணாய் கடலட்டை வளர்ப்புத் திட்டம் தடையாவதையும் கழிவுகளையெல்லாம் கடலின் மீது கொட்டும் கொடுமையையும் அச்சப்படாமற் பேசுகின்றன இந்தக் கவிதைகள்.

தொடர் கவிதைகளாக-

இறுதியாகப் பேசவிடுங்கள், முண்டஞ்சுறா, அவ்ரோடித், சமாதிகளைச் சமப்போர், மவுனத்தோடவள் காத்திருத்தல், அவளும் நானும் ஆணியும் வடகரையும், என 23கவிதைகளும் மூழ்கியெடுத்த முத்துக்களாய், கடலின் கண்ணீரைக் கசிந்து உரைக்கின்றன. இவைபற்றித் தனித்தனியே விளக்குவதானால் இந்தக் குறிப்பு நீண்டுவிடும் என்பதால் தவிர்த்து, வாசகர்களிடமே விட்டுவிடுகிறேன்.

“கடல் பேசுமா?

பேசும்.

பாடுவாள் கவிர் ஆடுவாள்
பூங்கறை சிதறச் சிரித்திடுவாள்.
அழுவாள் கரை கடந்து சிறு
உமிரியும் ஊரியும்கூட வாழ்வென்று.

.....
மெல்லமெல்லக் கவிராடியபடி
நுகைப்பு எடுக்கின்றது.

மாலை மறைந்து இரவு நெருங்குவதைச் செக்கல் என்றும்,
விடிவெள்ளி தோன்றி காலை மலர்வதை வெள்ளாப்பு என்றும்,
கரை நீளம் படுத்திருந்த பாறைமீது ஆழிமலர்கள் நிரம்பப்பெற்ற
பூங்காவைச் சுற்றி சாட்டாமாறு மரங்கள் மதிலாக நிமிர்ந்து
நின்றன என்றும் செறிவு மிக்க, தொழில் சார்ந்த வாழ்வியலின்
இயல்புகளையும், நெய்தல் நிலத்துப் பண்பாட்டுச்
சொற்களையும் தேவைக்கேற்ப தேர்ந்தெடுத்துள்ளார்.

பேச்சால், எழுத்தால், பாட்டால், கூத்தால் சமூகத்தின்
இன்னல்களை வெளிப்படுத்தும் தமயந்தியின் கவிதைகளின்
ஓவ்வொரு வரியிலும் உள்ளத்தைத் தொடும் வகையில்
உணர்வின் அழுத்தம் புலப்படுகின்றது.

தமயந்தியின் சமூகப்பணி தொடர வாழ்த்துகிறேன்.

சவிரிமுத்து மிக்கேல்தாஸ்

01.10.2022

21

ஐயாவுக்கும்
அவர் என்னை
இறக்கிவிட்டுப்போன
காதலாள் கடலாளுக்கும்!

Welcome drink!

சோளகம் அடித்தோய்ந்து ஈராட்டி கவிந்த
இந்தக் கடலுக்குள் இறங்குவதற்குமுன்
சற்றிதன் கரையில் அமர்ந்து கொள்ளுங்கள்.
எதுவும் நடந்தேறாததுபோல்
மவுனித்துக் கிடக்குமிந்தக் கடலுக்குள்
மருந்தறியாக் காயங்களும்
மடிப்பெட்டி நிறையக் கதைகளும் உண்டு.

துளியளவு துக்கபரிகாரம் வேண்டியும்
எந்தவொரு வார்த்தைகளும் இதனிடம் இல்லை.
உப்பு நிரம்பப்பெற்ற கடல்.
காயங்களை விடவும் அதிகமான காதலும்தான்.

மூச்சுத் தெறிக்க,
உவர்ப்பு பூசப்பட்ட கண்களோடு
கரிசனை கொள்ள உவப்புள்ளவர்களாய்
பாசாங்கு காட்டுவதை மறுக்கிறது கடல்

கடலுக்குள் இறங்குவதற்குமுன்
நீச்சலடிக்க கற்றுக்கொள்ளுங்கள்.
கற்றுக்கொள்ளவும்
கடலுக்குள் இறங்கித்தான் ஆகவேண்டும்

ஆகவே பிரியமானவர்களே!
கடல் உங்களை
காதலோடு வரவேற்கிறது.

இறுதியாக பேசவிடுங்கள்

வெப்பல் கவிந்த இரவுகளில்
நிலவொளியின் கீழ்
தோணியில் மிதந்தபடி
கடலாளிடம் கதை கதையாக
கேட்டு வளர்ந்தவன் கேட்கிறேன்
இறுதியாக என்னை
ஒரு தடவையேனும்
அவளோடு பேச விடுங்கள்.

கடல் பேசுமா?
நீங்கள் எகத்தாளமாய் சிரித்தபடி
கேட்பது கேட்கிறது.

பேசும்.
பேசுவாள்.
பாடுவாள் கவிர் ஆடுவாள்
பூங்கறை சிதறச் சிரித்திடுவாள்.
அழுவாள் கரைகடந்து
சிறு உமிரியும் ஊரியும்கூட வாழ்வென்று.

கூடுவாள்
மடியமர்த்தி பசியாற மார்திறப்பாள்
தேடுவாள் கருமுகிலை தேசமெல்லாம் நாலூற.
எழுவான் தொடக்கம் படுவான் கரையெங்கும்
கூடிக் கொட்டி கூத்தாடுவாள்.

அனலை மடத்தடியின் ஆலம்பழம் பறித்து
தீவுக்கரைகளெலாம்
தீயெறியும் சூரியனை
மறைத்துக் குடை விதைப்பாள்

ஆடறுத்து பங்கு போட்டாற்போல்
அவளை
கூறுபோட்ட உங்கள் ஏழேழு தலைமுறைக்கும்
சேர்த்து வைத்த பாவப்பொட்டளிகள்
அழுகியொழுகி எழுந்து
சன்னதம் ஆடுவதற்குமுன்
இறுதியாகப் பேச விடுங்கள்.

கடல்
அமைதியாக இருப்பதாக
நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.
அவள்
கரையை அவதானித்தபடி
உள்ளே குமுறிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

காயங்களின் பாவச்சிலுவைகளை
உங்கள் வம்சபரியந்தம் சுமக்காதிருக்கும்படியாக
வேண்டிக் கொள்ளவேணும்
அவளோடு என்னைப் பேச விடுங்கள்.
உங்கள்,
உங்களது சந்ததிக்காக.

முண்டஞ்சுறா

(Great White Shark - *Carcharodon carcharias*)

மேற்குத்துறை பனங்கூடலுக்குள்
சூரியன் தன்னை முழுவதுமாக
தலைமறைவாக்கிக் கொண்டாள்.

மெல்லமெல்ல கவிராடியபடி
நுகைப்பெடுக்கிறது கடல்.
வடுநீர் ஓடி
தரைவெளித்த புறவாய் நிலங்களின்
அறுகுகளும் தாளைகளும்,
கடற்பட்டு சுமந்த ஆர்க்குகளும்
நுகைப்பின் வருகையால்
தலை நிமிரத் தொடங்கினர்.

தங்கள் தீவனத்தை
வேட்டையாடும் நேரம் இதுவே ஆகையால்
மீன்கள்
கரையை நோக்கி நகரத் தொடங்கினார்கள்

இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில்
புறவாய் ததும்ப முட்டுநீர் பெருக்கெடுத்துவிடும்

சாட்டிப் பாறையின் சுற்றாடலில் வாழ்பவர்கள்,
 மேற்கே
 ஆமைப்பார் அயலட்டத்தில் வாழ்பவர்கள்,
 தெற்கே
 நாகை பள்ளத்தாக்கில் வந்து போகிறவர்கள்,
 வடமேற்கே
 பட்டசாட்டாமாற்று தோப்புக்குள் குடியிருப்பவர்கள்,
 வடகிழக்கே
 கழிமுகத்துக்குள் உலாத்துபவர்கள்
 தென்மேற்கே
 சீராண்டாம்பார் குகைகளுக்குள்
 நிரந்தரக் குடியானவர்கள்,
 தென்கிழக்கே
 பல்லதீவு ஆற்றுவாயில்
 பருவகாலத் தரிப்புக்கு வருகிறவர்கள்
 எனவாகத்தானே
 இவர்கள் எல்லோருக்குமான தீவனத்தை
 உள்ளங்கைக்குள் பொத்தினாற்போல்
 வைத்திருக்கும் கடல்தான் புறவாய்த் திடல்.

புறவாய்க் களத்தை நோக்கிய
 அவர்களது பயணம்
 தெற்கத்தி நீரிலினும் வேகமாயிருந்தது.

இரும்புச்சங்கிலி
 பாறையில் கொட்டுண்டதுபோல்தானே
 கடல் அதிர்ந்தது திடீரென
 கடியனுக்காக களத்தை நோக்கி

காத்திருந்த கருங்கண்ணிகள்
கண்டற் பரப்பெங்கும்
கண்டதுண்டமாய் சிதறடிக்கப் பட்டனர்.

முண்டன்.

மஞ்சள்ச் சமுத்திரத்தை ஆட்சி செய்யும்
முண்டஞ்சுறாக்கள்.
எல்லைகளைத் தாண்டவும்,
கையில் அகப்பட்ட எல்லாவற்றையும்
சிதறடிக்கவும்
வல்லமை பொருந்திய ஆழி வேதாளங்களின்
இந்தப் படையெடுப்பினால்
தீவுகள் அதிர்ந்து
செங்கடலுக்குள் புதையலாகின.

சிதறடிக்கப்படும் தீவுகளின் பொருட்டும்
சிவந்தழுந்தும்
தாய்வழிக் கடலின் பொருட்டும்
தீர்க்கதரிசிகளின் வாக்குகள்
எப்போதும் போலத்தானே
பொய்த்துப் போனவையாகின.

அதுபோலத்தானே
ஆருடக்காரரும் கள்ள ஞானிகளும்
தங்கள் தங்கள் மவுனங்களுக்குள்
மறைபொருளாகிக் கொண்டனர்.

(30.08.2022)

அவ்ரோடித்

கொக்குப்பிட்டியின் வடக்கு முனங்கில்
சிந்திக்கிடந்த குண்டுமணிகளை
ஒன்றொன்றாய் அவள்
மணல் நீக்கி
சேகரித்துக் கொண்டிருக்கும் போதுதான்
முதன்முதலில் கண்டேன்.

இளநீலநிற மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
மரீன்றோஸ் இலைகளிலான
ஆடையை அணிந்திருந்தாள்.

அவள் சிரசிலில் சூடியிருந்த
ஆல்பஸ் வெண்மலர் கிரீடத்தில்
சூரியனைப் பதித்திருந்தாள்.

ஆயினும் அவள்
குண்டுமணிகளில் நாட்டம் கொண்டவளாக
வடக்கு முனங்கில்
கொண்டாடித் திரிந்தாள்.
அவ்ரோடித்.

மேற்குத்துறை ஓடையில் தொடங்கி
கிழக்கே கழிமுகம்வரை நீண்டுள்ள
தோப்புத்துறையின் இளவரசி.

கட்டுக்கடங்காத மந்தைகளை
எனது கட்டுக்குள் வைத்திருந்த நானோ
அவளைக் கண்ட மாத்திரத்தில்
நல்லாயனுக்கான அங்கிகளை இழந்தும்
மந்தைகளைக் கைவிட்டும்
அவளைத் தொடரலாகினேன்.

அவளிடமொரு
மந்திரக்கோல் இருந்தது.
மந்திரக்கோலுக்கு கட்டுப்பட்டதாக
சூரியன்
எப்போதும் அவளது சிரசைவிட்டு
அகலாமலிருந்தது.

கரை நீளம் படுத்திருந்த பாறைகளின் மீது
ஆழிமலர்கள் நிரம்பப்பெற்ற
விசாலித்த பூங்காவை கட்டியிருந்தாள்.

பூங்காவைச் சுற்றி
சாட்டாமாறு மரங்கள்
மதிலாக நிமிர்ந்து நின்றன.

மலர்வனம் நிறைய
சூரியப்பூச்சிகள், ஆழிக்குதிரைகள்

துள்ளித் திரிந்தன.

இவை எல்லாவற்றையும்

இரசித்துக் கொண்டு

ஓரத்தே,

ஓய்வெடுக்கும் நூற்றாண்டுகளைக் கடந்த
மூப்படைந்த பேராமைகள்.

இசங்கஞ்செடிகளை தொட்டுத்தாவிவரும்

வாடைக்காற்றின் வாசனை

நந்தவனம் எங்கணும்

பரவிக் கிடந்தது.

கொக்குப்பிட்டிக் குண்டுமணிகளை

தனது

நந்தவனத்தில் தூவிவிட்டாள்.

பெருமித்துச் சிரித்தாள்.

நானோ

அலைகளின் இடுக்குகளில் மறைந்திருந்து

அவளை

காதலோடு இரசிக்கலானேன்.

சிரசிலிருந்த சூரியனைக் கழற்றி

நடுத்துறையின் பாறையில்

உட்கார வைத்துவிட்டு

அவள்

கடலில் இறங்கியபோதுதான்

வாடை மறுகி

எக்காலத்துக்கும் ஒவ்வாத

கோடைகொண்டல்
அலைகளை அள்ளி
கரையில் வீசி எறிந்தபடி எழுந்தது.

கொண்டலிடி முதலில்
சாட்டாமாறு மரங்களை முறித்துப்போட்டது.
அவளது நந்தவனத்தை கிழித்து
கடலில் எறிந்தது.

சூரியப்பூச்சிகளும் ஆழிக்குதிரைகளும்
கொக்குப்பிட்டி குண்டுமணிகளும்
சிதறடிக்கப் பட்டன.
ஓய்வெடுத்த பேராமைகள்
தரையில்
புரட்டிப்போடப்பட்டன.

இளவரசி அவ்ரோடித்
கடலிலிருந்து எழுந்துவந்தபோது
கொண்டலின் கோத்திரத்தார்
நடுத்துறைப் பாறையில் இருந்த
அவளது சூரியனை
தாறுமாறாய் பிய்த்தெடுத்து
தின்றுகொண்டிருந்தனர்.

22.09.2022

சமாதிகளை சுமப்போர்

திறந்த விழிகள் திறந்தபடியே கிடக்க
கடலும், கரையுமென
களவாடப் படுகிறது சனங்களிடமிருந்து.
கட்டறுத்து விடப்பட்ட தோணியைப்போல
ஆழிச்சுழலுக்குள்
அள்ளுண்டு போகிறது ஒரு சனக்கூட்டம்.

ஒருகவளம் பருக்கைக்கு
அலையாய் அலைகிற கரைகளில்
மூச்சை விடவும்
விட்ட மூச்சை திரும்பப் பெறவும்
அனுமதி மறுக்கப்பட்டதாய்
திருடப் படுகிறது காற்றுவெளி.

ஞானிகளாய் பாவனை செய்பவர்கள்
சமாதிகளுக்கு ஒப்பானவர்கள்.
கடலைச் சுமந்த சனங்களோ
இப்போ
சமாதிகளைச் சுமக்கப் பழகிக் கொண்டார்கள்.

04.07.2014

மவுனத்தோடவள் காத்திருத்தல்

தணுவில் முனங்கின் வீச்சளாத்தி மரங்கள்
முகையவிழ்த்த வாசனையை
செக்கல் சோளகம்
கரைநீளம் தூவிக் கொண்டிருந்தது.
அந்த மெல்லிய மாலையில்தான்
தோணியேற்றப்பட்டேன்.

தலைகள் கொய்தெறியப்பட்ட
தணுவில் தென்னைகளை
தளநார் இல்லாமல் ஏறிக் கொண்டிருந்தது
முகமுடைந்த நிலவு.

முனங்கை விட்டு தோணி அகலுவதை
நிலவு முகிற்புதருக்குள் மறைந்திருந்து
எட்டியெட்டிப் பார்த்ததை நான் கண்டேன்.
அவளும்தான்.

முனங்குப் பாறையில்
இறுக்கிக் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டு,
அணையவந்த கள்ளத்தோணியில்
ஏற்றி அனுப்பி வைத்தாள்.

நாடுகடத்தப்பட்ட நாள்தொட்டு
அவளது மவுனத்தின் குரல்கள்
வீச்சளாத்திக் காற்றிலும் அலையிலுமாக
வந்துவந்து போம்.

இன்னுமவள்

முனங்குப் பாறையில்தான் அமர்ந்திருக்கிறாள்
மீள வருவேனென்ற நினைப்பில்.

பூவும் பிஞ்சுமான

வீச்சுளாத்தி மரங்கள்

எல்லாமிழந்து

மடிவற்றி நிற்பதாக சொன்னது

அண்மையில்

தெருவில் நடந்த கொண்டல் காற்று.

மீண்டும் நான் வருவதாக

நம்புகிறாள் அவள்

என்றும் சொன்னது.

நானோ

வார்த்தை தவறிய கடன்காரனாக

ஈரத்தெரு நீளம் நடக்கிறேன்.

அதே நிலவு

இப்போதும், இங்கேயும்

முகிற்புதருக்குள் மறைந்திருந்தபடி

எட்டிப் பார்ப்பதைக் காண்கிறேன்.

அவளும்

அங்கிதைக் காணத் தவற மாட்டாள்.

(செவ்வாய், 2 செப்டம்பர், 2014)

அவளும் நானும், ஆனியும் வடகரையும்

புலியன் தீவின் கிழக்காக,
நாகை தீவின் வட கிழக்காக,
ஈச்சாமுனையின் வடக்காக,
நாவட்டக் கல்லின் வடமேற்காக
செங்கணிப் பாறையின் வடகிழக்காக
அடர்ந்த சாட்டாமாற்றுச் சோலையின்
பெருமணற் பரப்பில்
யாராலும் அபகரித்துச் செல்ல முடியாத
கரு நீலமும், கரும் பச்சையுமான
தாமரைகளின் மத்தியிலிருந்து
அவள் எழுந்து
அலைகளின் விளிம்பில்
வானத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தபடி
மல்லாந்து கிடந்தாள்.

ஆயிரமாயிரம் தாமரை காத்தான்கள்
காவல் காத்தன அவளைச் சூழ
என்வசமோ
அலைகளைவிலத்தி அகலச் செல்ல
கலமுமில்லை துடுப்புமில்லை.

காற்றின் முதுகில்
ஏற்றி அனுப்பிவைத்த எல்லாப் பாடல்களும்
மீண்டும் முகத்திலறைந்தாற்போல்.

சோளகம் வேறென்ன செய்யும் வடகரைக்கு?

பின்னிரா கழிந்த கணமொன்று.
வெள்ளாப்பு வெளிப்பதற்கு சற்றுமுன்னதாக
ஆயிரமாயிரம் தாமரை காத்தான்களின்
காவல்களுக்கிடையில்
அலைகளின் நுனியில் மல்லாந்தபடி
அவள் பாடிய பாடலை
சுமந்துவந்து தந்தது சோளகம்.

அவளது பாடலில்
சிறகுகள் இருந்தன.
துடுப்புகள் இருந்தன.
சோளக அலைகளை விலத்திச் செல்லும்
கொம்பேரா பொருத்திய
கலம் இருந்தது.
இடைவாள் உறையில் இருந்தது.
முகாந்திரமான பதிகளிருந்தன.

சோளகம் கிழித்து முன்னேறுகையில்
சைனியங்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டன

அவளோடு கரை திரும்புகையில்
ஆனித்தூக்கத்தில்
உறங்கிக் கிடந்தது வடகரை.

(2.June 2014)

வண்ணத்துப்பூச்சிகளை வேட்டையாடுதல்

“ஆறுகள் பெருக்கெடுத்து
நீர்கொள்ளாப் பெருங்கடல் கொந்தளித்ததுபோல்
தேவதைகளின் துக்க சமுத்திரம்
மட்டில்லாததாய்ப் போயிற்றே....”

துறவிகள்.

இளம், கிழத் துறவிகள்.

அவர்கள் வாழ்ந்தார்கள்.

போருக்கு முன்னும் வாழ்ந்தார்கள்

போருக்கு நடுவிலும் வாழ்ந்தார்கள்

போர் முடிந்தும் வாழ்ந்தார்கள்.

சாயம் கரைந்து வெளிறிப்போன அங்கிகளை

வெள்ளாவிப்பானையில் அவித்தெடுத்து

கசங்காமல் நலுங்காமல் அணிந்து திரிந்தார்கள்.

பெரும்பட்டினங்கள் நகரங்கள்

ஊர்கள் கிராமங்கள்

குறிச்சிகள் கரையோரங்களென

எல்லா நிலத்திலும் அவர்கள்

கெப்பேறு கொண்டு திரிந்தார்கள்.

ஆளுக்கொரு மந்திரக்கோலை
சிறிதும் பெரிதுமான அளவுகளில்
கறுப்புநாடாவில் கட்டி
தத்தம் கழுத்துக்களில் தொங்கப்போட்டபடி
பவனி வந்தார்கள்.

கிழத் துறவிகளில் சிலரோ
தங்கள் கழுத்துக்களில் தொங்கும் மந்திரக்கோலை
இடுப்புப் பட்டிகளில் சொருகிவைத்து
பூமியை
அழுத்தமாக மிதித்தபடி திரிந்தார்கள்.

இன்னும் ஒருசிலரோ
மந்திரக்கோலை செங்கோலாகவே
ஊன்றி நடந்தார்கள்.

சனங்களோ,
இந்த மந்திரக்கோல்களின் முன்னால்
சூனியக்காரனின் பொம்மைகளைப்போல
திசைகளைத் தொலைத்து
மயங்கிக் கிடந்தார்கள்.

ஆனால் தேவதைகளோ
துறவிகளின் பொருட்டும்
அவர்களது மந்திரக்கோல்களின் பொருட்டும்
என்றென்றைக்கும்
அச்சம் நிறைந்தவர்களாகவே இருந்தார்கள்.

போருக்கு முன்னும்,
போருக்கு நடுவிலும், போர் முடிந்தும்
தேவதைகளின் அச்சம்
வலுத்தனவேயல்லாமல்
குறைந்தனவாய் இல்லை.

ஒவ்வொரு துறவிகளும்
குறுநில மன்னர்களாகவும்,
அரசர்களாகவும், பேரரசர்களாகவும்,
எல்லாம்வல்ல சக்கரவர்த்திகளாகவும்
கொலு கொண்டிருந்தார்கள்.

சனங்களின் வாழ்விடங்களுக்கு நடுவே
எழுந்திருந்த விரியன்பாம்புப் புற்றுகளை
அவர்கள் தீண்டாதிருந்தார்கள்.

மாறாக அவற்றின் பொருட்டு
காமேந்துடையவர்களாக இருந்தார்கள்

நஞ்சுப் புற்றுகளுக்குக் காவலாக
நீண்ட நெடும் யுத்த நெருப்பினுள்
பட்டு நொந்து கெட்டழிந்த சனங்கள் மீதே
பட்டயம் எழுதி வைத்தார்கள்.

ஆலகால விருட்சங்களை வெட்டி
அக்கினியிலே விட்டெறியாது,
அவற்றை நந்தவனம் என்றார்கள்.
சனங்களும் நம்பினார்கள்.

சமுத்திரத்தினடியில் வாழ்ந்திருந்த
மரங்களும் தோப்புகளும்
வேற்றுந்து கரையொதுங்கி
செத்துக்கிடந்தன.
சனங்களுக்கு நடுவில் வாழ்ந்திருந்த
தேவதைகளோ
தலைமறைவானார்கள்.

வண்ணத்துப்பூச்சிகளை வேட்டையாடும்
எல்லா உரிமங்களையும்
துறவிகள் தங்கள் அங்கிப்பைகளுக்குள்
கொண்டு திரிந்தார்கள்.

அச்சப்பட்ட தேவதைகள்
வண்ணத்துப்பூச்சிகளின் சிறகுகளுக்குள்
தலைமறைத்து வாழ்வதை
துறவிகள்
நன்றாகவே அறிந்து வைத்திருந்தார்கள்.
வேட்டைகள்
பூமியெங்கும் மலிந்ததெனவாகின.

ஒரு படையெடுப்புக்கான முகாந்திரம்
சிறகுகளுக்குள்ளிருந்து முகை திறந்ததென்பதற்கு
சாட்சியமானது கடல்.

(ஆக்காட்டி-12, ஜூலை, செப் 2016)

41

ஆண்டவர் உங்களோடுமட்டும் இருப்பாராக!

என்றென்றைக்குமாக
வாழும் வரங்கள் நிரம்பப்பெற்ற
மீட்பர்களும் இரட்சகர்களும்
முகில்கள் துடைத்தெறியப்பட்ட வானத்து
நட்சத்திரங்களைப்போல
தோன்றிக்கொண்டேயிருந்தார்கள்

பற்றியெரிந்த யுத்தபூமியின் புகைமண்டலம்
இவர்களது அங்கிகளை பற்றாமலே இருந்தது.
ஏனெனில்,
சனங்களின் ஆடைகளை தமக்குள்
சீட்டுப் போட்டுப் பிரித்துக்கொண்ட
காவலர்களாகவும்,
யுத்த பாவம்பழிகள் மீதான பாத்தியதை
தங்கள் சந்ததிகள் மீது படியாதபடிக்கு
கைகளைக் கழுவிக்கொண்ட பிலாத்துகளாகவும்
இவர்களே இருந்தார்கள்.

சனங்களின் அன்றன்றைக்கான
அப்பத்தையும் இரசத்தையும்
இவர்களே தின்றார்கள், குடித்தார்கள்.
ஆகவே மக்களே! இதுவே உங்கள்
இரட்சணயத்தின் உச்சம் என்றார்கள்.

கடலின்மீது நடந்து காட்டினார்கள்
கனவிலிருந்து சனங்கள் மீள்வதற்குள்
வெள்ளையடிக்கப்பட்ட கல்லறைக் காணிக்குள்
கடலைக் கட்டிப் போட்டார்கள்.

ஆகவே,
ஆண்டவருக்கு அச்சப்படும் பட்டினங்களே!
கடல் இங்கே
ஆண்டவரின் செம்மறி என்றார்கள்.

உச்சியிலறைந்த யுத்த சாட்சியங்களை
ஒற்றைப்பனை கடற்கரையின்
சுடலைப் பூவரசில்
ஆணியறைந்து தொங்கவிட்டார்கள்.
ஏனெனில் விசுவாசத்தின் சனங்களே!
ஆணியறைந்து கட்டிப்போடப்பட்டவை
கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியாத
பிசாசுகள் என்றார்கள்.

சுடலையில் பிசாசுகளோடு அறையப்பட்ட
வழிப்போக்கனொருவன்
வானத்தை அண்ணார்ந்து
நெடிய குரலெடுத்துக் கத்தினான்.

ஏலி! ஏலி! லாமா சபக்தானி?
Eloi, Eloi, lama sabachthani?

(அதற்கு ”என் தேவனே! என் தேவனே! ஏன் என்னைக்
கைவிட்டீர்?” என்று அர்த்தமாம். மத் 27:46.)

பரிசுத்த ஆவி பசியோடு தப்பிப்போன வழி

வானத்தின் ஏழாவது அடுக்கின்மேலே
அவள் உதறிக் காயப்போட்ட கவிதைக்கும்
பூமியின்
ஏழாவது அடுக்கின் கீழே
வெகு நாட்களுக்குமுன்
நான் புதைத்துவைத்திருந்த கவிதைக்கும்
அந்தரப் பரப்பில்
புணர்ச்சி நடந்துமுடிந்த ஏழாவது நிமிடத்தில்
வானத்தினுச்சியிலிருந்து ஒலித்த
அசரீரியின் குரலின் மீதேறி
பசியோடு இறங்கி வந்த புறாவானவர்
நீரின்மீது மடமடவென நடந்தார்.

ஒரு சுடுகாரல்கூடக் கிடைக்கவில்லை.
ஈரத்தெரு முழுவதுமாக நடந்து பார்த்தார்
ஒருசிறு
ரொட்டித்துண்டுதானும் கிடைக்கவில்லை

ஏழாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னதான
ஏட்டுச்சுவடிகளைத் தூசிதட்டிப்பார்த்த
தீர்க்கதரிசிகளும், ஆருடர்களும்
அணியணியாய்த் திரண்டு வந்து
கைது செய்து புறாவானவரை
அடைத்துப்போட்டனர் ஆலயத்துள்.

மனுமகள் வருகையை அறிவிக்க
வானத்திலிருந்து இறங்கிவந்த
பரிசுத்த ஆவி இவரே என்றனர்.

அந்தரப்பரப்பில்
கவிதைகளுக்குப் பிறந்தவள்
தன் தலைக்கடகத்தில்
அவரவற்கேயான அனுதின அப்பங்களுடன்
ஆலயத்தினண்டை வந்தபோது
தனது பசி தீரும் நேரம் வந்துவிட்டதாக
நம்பிக்கொண்டார் புறாவானவர்.

பரிசுத்தஆவி அறிவிக்கவந்த
மனுமகள் இவளே என்றனர்.
கைது செய்தனர்.
ஆலயத்தின் இன்னொரு மூலையில்
அடைத்துப்போட்டனர்.

அவள் பிடிபட்ட ஏழாவது நிமிடத்தில்
சன்னலூடாக உள்ளேவந்த
வெளிச்சத்தின் மீதேறி
பறந்து தப்பித்துக்கொண்டார்
பசிமறந்து புறாவானவர்.

(குவர்னிகா-2013)

காற்று நடமாடும் தெருக்கள்

வாசனைத் திரவியங்கள்
பூசப்பட்ட வார்த்தைகளால்
அலங்கரித்த உனது கவிதைகள்
அறையெங்கும்
நறுமணத்தையிறைத்து கிறங்கடிக்கின்றன

மூச்சுக்காற்றை தள்ளி விழுத்திவிட்டு
மூக்குவாயில்களுடாக
காதலைத் திணித்துவிட
முயற்சி செய்கின்றன அவை

வாசனைத் திரவியங்களாலான காதலை
மறுதலிக்கிறது எனது சிறுபறவை

படபடவென சிறகுகளை அசைக்கும்
பறவை சொல்வதின்னதென்று அறி
“அப்பாலே போ உண்மை செத்த வார்த்தைகளே!”

அது இன்னொன்றையும் சொல்கிறது.
வெளிச்சத்திலோ இருட்டிலோ
முற்றத்திலோ, கொல்லையிலோ
கயிற்றுக்கொடியிலோ,
கட்டப்பட்ட ஊஞ்சலிலோ
தொங்கவிடாதே உனது கவிதைகளை
ஏனெனில் காற்று நடமாடும் தெருக்கள் அவை.

வாசனைத் திரவியங்களின் நறுமணத்தை
அது அள்ளிச் சென்றுவிடும்
அதற்கு
யாரின் அனுமதியும் அவசியமற்றது.
அப்படியொன்று நேருமானால்
நறுமணம் அகற்றப்பட்ட
உனது கவிதைப் பிரேதங்கள்
மணக்கத் தொடங்கிவிடும்.

(வியாழன், 15 டிசம்பர், 2016)

47

முற்றமில்லாத ஒரு படுக்கையறை

ஒரு படுக்கையறையையும்
ஒரு சிறு அமர்வுகூடத்தையும் கொண்ட
சிறிய கவிதை.

அடுக்களை என்று
சொல்லிக்கொள்ள முடியாவிட்டாலும்
நான்கு சொற்களாலான
பத்தியொன்றை இறக்கி
மூன்று சொற்களை குத்தவைத்த
அடுப்பும் இருந்தது.

குட்டியாடொன்றைக் கட்டிப்போடவும்
சிறுதுண்டு முற்றம்கூட
இல்லாத கவிதை.
ஆனால்
கோடிப்புறத்தில்
சில பசுமையான சொற்களால் வளர்க்கப்பட்ட
இரண்டு புன்னைமரங்கள்
நெடுநெடுவென நிமிர்ந்து நின்றன.

மரங்களிரண்டையும் இணைத்தாற்போல்
ஆஞ்சான் சொற்களை திரித்துக் கட்டிய
அன்ன ஊஞ்சல் ஆடியிருந்தது.

இந்த

ஒற்றைப் படுக்கையறையைக் கொண்ட கவிதைக்குள்
அவள் மட்டுமே குடியிருந்தாள்.

கோடிப்புறத்து

அன்ன ஊஞ்சலில் ஏறி

நினைத்த இடமெல்லாம் உலா வந்தாள்.

ஒற்றைப் படுக்கையறையைக் கொண்ட

அவளது கவிதை

ஆழ வேர்களையும் ஓடி,

அகலச் சிறகுகளையும் வளர்த்துக்கொண்டது.

முற்றமில்லாத படுக்கையறை என

நிராகரிக்கப்பட்டது அவளது கவிதை

அந்த குற்றமற்ற கவிதைகளாலான தெருவில்.

(ஞாயிறு, 25 டிசம்பர், 2016)

சுடலைக் குருவிகள்

செக்கல் பட்ட நேரம்.
மேற்கில்
செவ்வானம் நிறம் மங்கி
உடலில்
கருமையை அப்பிக்கொண்டிருந்தது
மெல்ல எழுந்து
தெற்கு நோக்கி நடக்கிறேன்
அங்கேதான் எனது துறைமுகம்.

என் பாட்டனும் அப்பனும்
எனக்காக விரித்துவைத்த துறைமுகம்.
அழகான,
மிகமிக அழகான கரை அது.

விடத்தலும் வீளியும் வீச்சளாத்தியும்
இசங்கும் ஈச்சையும் இராவணன் மீசையும்
பாட்டன் ஊன்றி வைத்த பருத்த பூவரசில்
படர்ந்த குருவிச்சையும்
கண்டலும் கண்ணாவும் கருமுருக்கும்
பன்னையும் துவரையும்
காரையும் கோரையும் கொன்றையும் என
காற்றை வடிகட்டியனுப்பும்
கரையோர மாலுமிகள்

கிழக்குக் கையால்
பிரிந்து கிடக்கும் எனது குடிசை.
தெற்கு நோக்கி நடக்கிறேன்.
சுடலைக் குருவியொன்று
இடப் பக்கக் காதருகால்
குளறிவிட்டுப் பறக்கிறது.
இன்னும் ஒன்று.
மீண்டும் ஒரு சுடலைக்குருவி.

ஒன்றன்பின் ஒன்றாக
சுடலைக்குருவிகளின்
குளறல், ஊளை, ஓலம்.
எல்லாமே
பதட்டத்துடன் தான்
படபடத்து ஓடுகின்றன.
சுடலைக்குருவிகள் பெருகிவிட்டன.

சுடலைதான் எடுத்தாயிற்றே...?
பின் எப்படி...?

அதனால்தான்
ஊரைச் சுடலையாக்குகிறோம் என்பதாகத்தான்
இந்த குளறல், ஊளை, ஓலம் எல்லாம்.

தெற்கு நோக்கி நடக்கிறேன்.
கரையிலிருந்து
துவர்ப்பாய் வலித்த தோணி
நகர்கிறது கிழக்கு நோக்கி.

அதிலென் அப்பன்,
அப்பனின் அப்பன்
அவனின் அப்பன், பாட்டன் எனவும்
அநேகர் இருந்தனர்.
கரையை விட்டு
அவர்கள் புறப்பட்டு விட்டார்கள்.

இனி சுடலைக் குருவிகள்
வாய்களை அகலத் திறந்து கத்தும்.

சனங்கள் வெளியேறிப் பின்
சுவங்கள் மலிந்த சுடலையின் நெற்றியில்
ஒரு கூலிப்பேய்
தனது எஜமானனின் கொடியை உச்சத்தில் ஏற்றும்.

எல்லா சுடலைக் குருவிகளும்
எக்காளமிட்டபடி சாம்பலை அள்ளி
உடலம் முழுவதும் அப்பிக் கொண்டு
குதித்துக் குதித்துக் கூத்தாடும்.

இறுதி நெருப்பை
ஒருபெரும் காற்று சுமந்து வரும்.
அந்த நெருப்பில்
நான் கரை நீளம் எழுதிவைத்த
எனது அழகிய கவிதைகளும்
நிச்சயம் இருக்கும்.

திருக்காயங்கள்

பூமியில் ஊர்ந்து திரிந்த அவர்கள்
நீருக்குள் சென்று மறைந்துகொண்டார்கள்.
மிருகங்களும் நீருக்குள் மறைந்திருந்தன
மிருகங்களும் அவர்களும்
நீருக்குள் கைகள் குலுக்கிக்கொண்டபோது
நீர் கொழுந்துவிட்டெரிந்தது

மனிதமிருகங்களாய் மிருகங்களும்
மிருக மனிதராய் மனிதர்களும்
நெருப்பைவிட்டு கரையேறியபோது
ஆகாயத்தை நோக்கி
காற்றாய்ப் பறந்து சென்றது நெருப்பு.

கரையேறி கலைந்து போனவர்களின்
சட்டைப் பைகளில்
தலை திருகப்பட்ட சிட்டுக்குருவியாய்
கடல் செத்துக் கிடந்தது.

கடலின் எல்லா அதிகாரங்கள் மீதான
சாசனங்களை
தமக்குள் பிரித்துக் கொண்டார்கள்.

பறந்துபோன நெருப்பும்
கரைந்துபோன முகில்களும்
தப்பிச்சென்ற காற்றும்
எங்கோவோர் தேசத்தில்
மவுனமாக அஞ்சலி செலுத்திக்கொண்டிருந்தன
தலை திருகப்பட்ட கடலுக்கு.

(06.06.2014)

இடைத்தங்கல் மரம்

அவளொரு இடைத்தங்கல் மரம்.
வந்துபோகும் எந்தப் பறவைகளோடும்
சேர்ந்து பறக்க
என்றென்றைக்குமாக உவப்பில்லாதவள்.

அதுபோலத்தானே
பறவைகளை தடுக்கவோ நிறுத்தவோ
மனங்கொள்ளாள்.

பறவைகள்.
இலைகளை, பூக்களை, கிளைகளை
உதிர்த்து கிடக்கும் சருகுகளைக்கூட
தங்கிச்செல்ல வருமவை அறிந்திருக்கக் கூடும்.

நிலத்தடியின் நீருற்றுகளின் தடாகத்தில்
விரல் தொட்டழையும் வேர்களை
பறவைகள் அறிந்திருக்க
எந்தவித தருக்கமும் இருக்கமுடியாது.

காற்றில் அசைந்தும்
மழையில் நீராடியும்
வெயிலில் உடல் காய்ந்தும்
பனியில் குளிர்ந்தும் பேய்க்காற்றை எதிர்த்தும்
இழப்புக்களோடும், இனித்தல்களோடும்

காலகாலமாக வாழ்ந்திருக்கும் அவள்
மறுத்ததில்லை குந்த இடமில்லையென
வந்து போகும் பறவைகளுக்கு.

பழங்கொத்திப் பறவைகளும் வரும்
இலை மேயும் பறவைகளும் வரும்
தேனுண்ணும் பறவைகளும் வரும்
கூடுகட்ட கிளை முறிக்கும் பறவைகளும் வரும்
சிறகாறக், காலாற கிளையில் உட்கார்ந்து
சிறகு நீவிச் செல்லும் பறவைகளும் வரும்.
வந்து வந்து போகும் இவையனைத்தும்.

வேர்கள் அறியாப் பறவைகளுக்கு மரம்
ஒரு மரமாக மட்டுமே தெரியும்.

ஆயினும்,
எதுவாயினும்
எவரதேனும் வருகைகளுக்காக
பூக்களோடும், காய்களோடும்
பழங்களோடும் நிழலோடும்
கரையில் காத்திருப்பாள்.

13.08.2014

கோணல் முகங்கள்

வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் கனவுகளில்
அவ்வப்போது வந்துபோகும்
மிகச்சிறிய பாத்திரம் எனது

வாயிற் காவலனாக, தூதுவனாக
குதிரை மேய்ப்பவனாக,
வண்ணத்துப்பூச்சிகளை தலையில் சுமந்து
ஆற்றைக் கடந்து
அக்கரையில் சேர்ப்பவனாக

பூமரங்களுக்கும் புல்வெளிகளுக்கும்
பழமரங்களுக்கும் பந்தல் கொடிகளுக்கும்
நீர் பாய்ச்சுவனாக

பேறுகாலங்களில் பரிகரிப்பவனாக,
காக்காய் குருவிகளிடமிருந்து
புழுக்களை
காமேந்து செய்பவனாக

இப்படிக்குத்தானே
அவ்வப்போது பாத்திரங்கள் மாறுகிலும்
ஊழியக்காரனாகவே
பட்டயம் எழுதப்பட்டிருந்தேன்.

இன்று அதிகாலைக்கு சற்று முன்னதாக
உலகத்தின் எல்லா
வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் கனவுகளிலும்
சமகணத்தில் தோன்றுவதானது
இன்பகரமானதாக இருந்தது.

அவற்றின் சிறகுகளில்
நிறங்கள் தீட்டுவதும்,
மாறுபாடுகளான ஓவியங்கள் வரைவதும்.

எல்லா வண்ணத்துப்பூச்சிகளும்
விரும்பிக் கேட்ட ஓவியம்
மனித முகங்களை
கோணல் கோணலாக
தமது சிறகுகளில் வரையும்படிக்கு.

இப்போது நான் ஓவியனாகினேன்.
மனித முகங்களோ
கோணல் மாணலாகின.

செவ்வாய், 22 ஜூலை, 2014

கைவிடப்பட்ட பாடல்

கட்டிடப் புயலடித்த நகரங்களைத் தேடி
எல்லா மனிதர்களும்
குடியேறிப் போனதன் பின்னால்
எனக்குத் தெரிந்த அவளொருத்தியும்
தலை மறைவாகியிருந்தாள்.

தனித்து விடப்பட்ட பனிக்காட்டிடையில்
வளைந்து வளைந்து
சலசலத்தோடும் சிற்றோடையில்
அவளது பாடல்கள் மட்டும்
நீச்சலடித்துக் கொண்டிருந்தன.

அவற்றை ஏந்தியெடுத்து வருவழியில்
ஒரு கடவுள் வந்து குறுக்கிட்டாள்.
வந்த கடவுள் சொன்னாள்
கைவிடப்பட்டவை அனைத்தும்
கடவுளுக்கே சொந்தம் என்று.

நானும்தான் கைவிடப்பட்டவன்
ஆகவே
கைவிடப்பட்டவை தத்தமக்குள்
சொந்தமாகிக் கொள்ளலாமென
நான் சொன்னதை கேட்டு
சிரியோ சிரியெனச் சிரித்தாள் கடவுள்.

கைவிடப்பட்ட பனிக்காட்டில்
கைவிடப்பட்ட பாடல்களை
பார்க்க எடுக்க படிக்க
சுமக்க மேய்க்க பசி போக்க
கைவிடப்பட்ட கடவுள்கள் பலர்
இங்கிருக்கிறோம்
இதையேனும் எங்களிடம் விட்டு
கட்டிடப் புயலடித்த நகரங்களில்
உனக்கான இருப்பு கிடைத்தல் கூடும்
அங்கே போ என்றாள்.

கடவுளுக்குத் தெரியாமல்
மறைத்து வைத்த ஒரு பாடலை
வீட்டுக்கு வந்து பார்த்தபோது
பனிக்கட்டியாய் உருகியிருந்தது.

சூரியனை உருக்கி
முலாம் பூசப்பட்ட அலைகளையுடைய
கடலாய் விரியத் தொடங்கியது அது.

வெள்ளி, 4 ஜூலை, 2014

59

எனது கிராமம்

பனிப்போர்வையுள்
நடுங்கிக் கிடந்த
எனது பலகை அறையுள்
இன்னொரு போர்வையுள் நான்
கண்ணயர்ந்த சற்று நேரம்

கனவில் எனது கிராமம்
கால்மாட்டில் வந்து குந்தியிருந்தது.
ரேகைகள் போலோடிய அதன் வீதிகள்
அழிந்து கிடந்தன.
பசுந்தரையான அதன் ஆடை
காய்ந்து, தூசு படிந்து
கசங்கிக் கிடந்தது
இடையிடையே கிழிசல்கள்.

அதன் மடியிலிருந்த குடிசைகள்
செத்து, சிதைந்து சிந்திக் கிடந்தன.
கால்மாட்டில் வந்திருந்து கிராமம்
கண்ணீர் விட்டது.

கிராமத்துக் கோடியில்
முளைவிட்ட பனம் விதைகளிடையே
பாதியிலும் பாதியான
உயிரைக் காவியபடி
கிழவியொருத்தி பாடுகிறாள்.

கடலும் போனது துரையே - எந்தன்
காட்டு மதியும் போனது
கூட்டமாய் பறவைகள் துரையே- எங்கே
போனதோ அறியேன் பாவி
உடலோ இந்தக் கரையில் துரையே - எந்தன்
உயிரை எங்கே தேடநான் சொல்லு
மயிரே கணையே மாமரத்து அணிலே - இந்த
பாதகத்தி செய்த பாவமென்ன சொல்லு

அவளது பாடல்
என்னிரு கன்னங்களிலும்
மாறி மாறி அறைந்தது.
எனது நெஞ்சில்
கால்களால்
ஓங்கி உதைத்தது.

விழித்தேன்.
கனவு போனது
ஆனால்
கால்மாட்டில் அழுதிருந்தது கிராமம்.

(சுவடுகள்-60, நவம்பர் 1994)

பூச்சிக்கு பயந்த கவிஞன்

உப்புக்காற்றின் தழுவலில்
கண்ணா மரக்கிளையில் இரவிரவாய் தூங்கி
வெள்ளாப்பில் விழித்த கவிதை சிறகெடுத்துப் பறந்தது.

அதன் சிறகிடுக்கில்
தூங்கி வழிந்துகொண்டிருந்த கவிஞர்கள்
ஐந்து பத்தாய்க் கொண்டுவந்தனர்.
குய்யோ முறையோவென
தரையில் விழுந்த கவிஞர்கள் குளறிய சத்தத்தில்
கரை நீளம் தூங்கிக்கொண்டிருந்த
நூற்றுக் கணக்கான கவிதைகள் எழுந்து
பறக்கத் துவங்கின.

அவற்றின் சிறகிடுக்குகளிலிருந்து
இன்னும் ஆயிரக் கணக்கான கவிஞர்கள் கொட்டுண்டு
கரை நீளம் சிந்திச் சிதறிக் கிடந்தனர்.

ஒரு குத்துமதிப்பாய் சூரியன்
ஒன்றரைப்பனை உயரத்தில் எழுந்திருப்பான்,
கரையோரப் பாறைகளை முத்தமிட்டு
எச்சில் பரிமாறிக்கொண்டிருந்த அலைகளின்மீது
மின்மினிகளாய் விளையாடிக்கொண்டிருந்த
சூரியப் பூச்சிகள்
குளறல் சத்தம் கேட்டு கரையேறிப் பார்த்தன.

கரை நீளம் கவிஞர்கள்
விதைக்கப் பட்டுக் கிடந்தனர்.
ஆமாம், அவர்கள் புதைக்கப் பட்டில்லை,
விதைக்கப் பட்டுக் கிடந்தனர்

இரவிரவாய் பழங்களைக் கொட்டிய பனங்கூடலுக்குள்
அதிகாலையில் மாடுகளும் மனிதர்களும்
போட்டியிட்டுப் பொறுக்குவதுபோல்
ஒவ்வொரு சூரியப் பூச்சியும்
கரைநீளம் சிந்திக்கிடந்த கவிஞர்களைப் பொறுக்கி
தலைக்கு ஐந்து, ஆறு கடகங்களென நிறைத்துவிட்டன.

கரையோரப் பாறையிடுக்கொன்றில் முனகல் சத்தம்
கேட்டு
மெல்ல எட்டிப் பார்த்தது சூரியப் பூச்சியொன்று.

“பூச்சி, பூச்சி, பூச்சி” என உளறியபடிக்கு
கண்களை இறுக மூடி
நடுங்கிக் கிடந்தாரொரு பெருங்கவிஞர்.
பாறையிடுக்கில்
கையை விட்டுப் பார்த்தது சூரியப்பூச்சி.
அதன் விரல் நுனியில்கூட எட்டுப்படவில்லை
அந்தப் பெருங்கவிஞர்.

அவர் கண்களை இறுக மூடியபடி
உளறிக்கொண்டே கிடந்தார்.
அக்கம் பக்கம் தேடியது சூரியப் பூச்சி.

கொஞ்ச நாளைக்குமுன்பு உரத்து வீசிய காற்றில்
பல்லவதீவில் முறிந்த சடக்கங்கிளையொன்று
பிரண்டையாற்றைக் கடந்து சற்று முன்புதான்
கரையேறிக் கிடக்கக் கண்டது அது.

பாறையிடுக்கில் சிக்கிக் கிடந்த பெருங்கவிஞரை
சடக்கங் குச்சியால் தட்டி வெளியே எடுத்தது.
வாயுளறல் நடுக்கம் ஓயவில்லை.

“உளறாதே, நிறுத்து!” அதட்டியது கவிஞரை.
அப்போதுதான் அச்சத்தால் மூடப்பட்ட விழிகளை
மெல்லத் திறந்து பார்த்தார்.

“உளறவில்லை, கவிதை சொன்னேன் விளங்காதுனக்கு”
என்றார் கவிஞர் தாடையில் அப்பியிருந்த
உவர்மணலை புறங்கையால் தட்டியபடி.

சுற்றமும் நோட்டமிட்டு உணர்ந்து கொண்டார்
சூரியப் பூச்சிகளால் தனக்கொன்றும்
தேகக்கெடுதல் நேராதென்பதை.
தன்னை நிமிர்த்திக் கொண்டவர்
“ஏய் பூச்சியே!
எனது படைத்தலின் உன்மத்தம் அறிவாயா நீ...?
அவை ஆக்கும் காக்கும் அழிக்கும்.

சூரியப்பூச்சி சிரித்துக்கொண்டு கடலுக்குள் பாய்ந்தது.

மீட்பர்களும் மேய்ப்பர்களும்

ஊருக்குள் இறங்கி வந்தார்
நேற்று யேசு
பொத்தான்கள் பொருத்தாமல் நெய்யப்பட்ட
சட்டைப்பை நிறைய ஆணிகளோடு

கண்ணில் பட்ட சனங்களுக்கெல்லாம்
ஆளுக்கொன்றாய்
ஆணிகளைக் கொடுத்தார்

அப்பத்துக்குப் பதிலாக ஆணிகளா...?
துக்கமுற்றனர் பசித்திருந்த மக்கள்

ஆலய முன்றலில்
ஆண்டவரைச் சிலுவையில்
மல்லாக்கக் கிடத்தி
அவர் பகிர்ந்தளித்த ஆணிகளையே
ஆளுக்கொன்றாய் அறைந்து தீர்த்தனர்.

“பாவினை மீட்க
சிலுவையில் மரித்த தேவன்
மீண்டுமொரு தடவை
பாவினளால் அறையப்பட்டார்” என
பட்டயம் எழுதி தொங்கவிட்டது அரசு

திபேரியக் கடலில் சீமோனைப் பார்த்து
“மீன்களைப் பிடிப்பவனே!

வலைகளை

எறிந்துவிட்டு வா என் பின்னால்

உன்னை

மனிதர்களைப் பிடிப்பவன் ஆக்குகிறேன்”

என்று சொன்ன

ஆண்டவரின் வலதும் இடதுமாக

இரண்டு வலைக்கள்வர்களும் அறையப் பட்டார்கள்.

வலி பொறுக்கமாட்டாமல்

வலதுபக்க வலைக்கள்வன் கேட்டான்,

“யேசுவே, நாங்கள்தான் வலைக்கள்வர்கள்

எம்மை அறைவதில் ஒரு நியாயம் இருக்கிறது.

உம்மை ஏன் அறைந்தார்கள்?”

அதற்கு பிரதியுத்தரமாக யேசு;

“பாவம் சனங்கள்.

காலகாலமாக

என்மீது அறையப்பட்ட ஆணிகளை

சட்டைப்பையில் களஞ்சியப் படுத்தியிருந்தேன்.

சுமை தாங்க மாட்டாமல்

அப்பத்தைப் பகிர்ந்து கொடுத்ததுபோல்

ஆணிகளையும் ஆளுக்கொன்றாய்

பகிர்ந்து கொடுத்தேன்.

அவர்களோ மீண்டும் என்மீதே

எல்லா ஆணிகளையும் அறைந்து விட்டார்கள்.

வெள்ளையடிக்கப்பட்ட மீட்பர்களையும்,
கொள்ளையடிக்கப் பயிற்றப்பட்ட மேய்ப்பர்களையும்
காலகாலமாக வரமாகப் பெற்றவர்கள்.
சனங்கள் எப்போதும்
இவர்கள் கட்டளைக்கு கீழ்ப்படிய
பணிக்கப் பட்டவர்கள்.
பலிக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட செம்மறிகள்”
என்றார்.

மிகுந்த கடுப்புக்குள்ளான
இடதுபக்க வலைக்கள்வனோ;
“பிரசங்கியாரே!
எம்மீது அறையப்பட்ட
ஒவ்வொரு ஆணிகளின் மேலும்
உமது பெயரல்லவா எழுதப் பட்டிருக்கிறது...
ஆகவே நீரே இவற்றைப் பிடிங்கி எடுத்து
எம்மை விடுவியும்” என்றான்.

யேசு வானத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்து...,
“தந்தையே ஏன் என்னைக் கை விட்டீர்”

மீண்டும் செத்துப்போனார் ஆண்டவர்.

16.04.2022

மீள வேண்டும்!

இரையும் கடலின் அலையும் கரையும்
கரையில் ஈரக் கரும்பாறைகளும்
பாறை காக்கும் ஒற்றைக் கொக்கும்
கொக்கின் பிடியில் தப்பும் மீனும்
மீன்கள் நிரப்பி அசையும் படகும்
படகில் கேட்கும் அம்பாக் குரலும்
குரலும் வாளை உரசும் கூத்தும்
கூத்து முடிந்த கொட்டகைத் தரையும்

கொட்டகைத் தரையில் உதிர்ந்த மணியும்
மணிகள் தேடும் சிறுவர் படையும்
படையாய்த் திரளும் முள்ளிக் கொடியும்
கொடியில் உலரும் சிறகு வலையும்
வலையிற் சரியும் சுங்கன் கிளையும்
கிளைமுள் சிலிர்த்த கிழாச்சி மரமும்
கிழாச்சி மரமும் கண்ணாத்தீவும்
தீவுகள் ஏழு சூழ்ந்த என் கரையும்

கரையில் ஓலைக் குடிசை நிரையும்
நிரையாய் சடைத்த ஈச்சை மரமும்
ஈச்சை மரத்தில் பழுத்த குலையும்
குலைகள் தொங்கும் தென்னங்காடும்
காட்டில் மணக்கும் நொச்சிப் பூவும்
பூக்கள் சிரிக்கும் முசுட்டைக் கொடியும்

கொடிகள் படர்ந்த கள்ளி மரமும்
மரங்கள் நட்பு பாட்டன் நினைவும்

பாட்டன் நினைவாய்ப் பருத்த புளியும்
பருத்த புளியின் பரம்பரைக் கதையும்
கதைகள் சொன்ன ஆச்சி முகமும்
முகத்தில் உப்பு படிந்த சனமும்

சனங்கள் வளர்த்த நெய்தல் கலையும்
கலைகள் திரிந்த நரையான் தீவும்
நரையான் தீவின் வீழி ஒதுக்கும்
வீழி ஒதுக்கின் வெள்ளை மணலும்

மணலை அரிக்கும் கிழக்குக் கடலும்
கிழக்குக் கடலில் உதிக்கும் பொழுதும்
பொழுது புதையும் மேற்குப் பனையும்
பனையின் தலையில் நொங்குக் குலையும்

குலைகள் இறக்கும் இருட்டுக் கதையும்
இன்னும்..... இன்னும் என்னைப் பிரிந்த
எனது தேச வனப்பும் வனப்பின்
எழிலும் சிறப்பும் காதல் கொண்ட
கடலும் கரையும் எல்லாம் எனக்கு
மீள வேண்டும் மீள வேண்டும்.

பார்க்க ரசிக்க பேச எழுத
சேர்ந்து வாளை பறந்து அளக்க
மீண்டும் எனக்கு வேண்டும் எல்லாம்.

(1988)

இலைகளில் எழுதிய பாடல்...

மூச்சு முழுவதும் கொட்டிக்கிடந்த என்
முத்துப்பரல் எட்டிப் போனதெங்கே
அள்ளிக் கட்டிமடி ஏந்தி வைத்த என்
தங்கக்கட்டி தள்ளிப் போனதெங்கே
பட்டு விரித்த என் நெஞ்சக் கூட்டினில்
பொத்தி வைத்த பட்டுக் குஞ்சு எங்கே
ஆழிப்பொன் முத்துக்கள் அள்ளி நிறைத்தஎன்
கொலுசு மணி சிந்திப் போனதெங்கே

காற்றே அமர்ந்து கொள்ளு!
கடலே அமர்ந்து கொள்ளு!!
காடே அமர்ந்து கொள்ளு!
நதியே அமர்ந்து கொள்ளு!!

காற்றே கடலே காடே நதியே
ஒருநாள் மூச்சைத் தருவேன்
தொலைந்தவை எல்லாம் ஒருகணமேனும்
தழுவியதும் நான் வருவேன்

தீயிலும் வேகா துயருடன் அலையும்
உயிரின் நிழலே செல்லு
கண்களின் மணிகளை
கண்டதும் விடைபெற்று
காற்றினில் நானே கரைவேன்.

கடலிடம் சொல்லு அவள்மடி சாய்ந்து
உறங்கிட வருவேன் என்று

மண்ணே மரமே மரக்கிளைக் கூடே
இனியும் பறவைகள் வருவார்
இலைகளில் எழுதிய பாடல்களிதனை
பவுத்திரம் அவரிடம் தருவாய் -
இலைகளில்....
எழுதிய.....
பாடல்களிதனை....
பவுத்திரம் அவரிடம் தருவாய்

21.12.2021 (பசுமைச் சுவடுகள்)

இறுதியாக ஒரேயொரு கவிதை

எனக்குள் புதைந்து போன,
உங்களுக்குள் விதைக்கமுடியாத
எனது
கவிதைகளுக்கு அஞ்சலியாகவும்,
ஒரு
முடிவுரைக்காகவும்
இறுதியாக ஒரேயொரு கவிதை

அலைகளோடு
அள்ளுண்டுபோன வார்த்தைகளை
தேடிக்களைத்த சிறுதோணி
அடிபட்டு,
அலைவாக் கரையொதுங்கி
பாதி உயிர் சுமந்து,
கருமுகிலின் தும்மலின்
துமித் துணிக்கைகளில்
தொண்டை நனைத்தபடி
இன்னமும்
எதற்காகவோ காத்துக் கிடக்கிறது

அது
ஒரு பயணத்தின் தொடக்கம்
அல்லது
ஒரு பயணத்தின் முடிவு
ஏன்

12 இரண்டுமாகக்கூட இருக்கலாம்.

கருவானத்தின் முகத்தை
கடல் சுமக்கிறது

கடல் கறுப்பென்றும்
வானம் உப்பென்றும்
வாதம் நடத்துங்கள்
அதற்கென்றே கரைகளெல்லாம்
அங்காடிகளை கட்டி வைத்திருப்போர்.

ஒரு பயணத்துக்கான
முடிப்புக்கும்
இன்னொரு பயணத்துக்கான
தொடக்கத்துக்கும்
எனது
சுற்றுதோணி
காத்துக் கிடக்கிறது

அது
உப்பையும் அறியும்,
கறுப்பையும் அறியும்.
கடலையும் அறியும்,
வானையும் அறியும்.

கழுத்திலும் கால்களிலும்
விலங்கிட்டவர்கள் சொல்லலாம்
கட்டுண்டு கிடப்பதாய்.

கட்டறுக்க நாழிகை
கனதியாய்த் தேவையில்லை.
நாளை நிகழலாம்
அடுத்த நாழிகையும் நிகழலாம்.

மரக்கோலைப் பறித்தாலென்ன,
அணைபலகை முறித்தாலென்ன
பறித்தவரும் முறித்தவரும்
எக்காளமிட்டு சிரித்தாலென்ன
உடலம் கவிந்திருக்கும்
தோலையுரித்து
உப்புக்காற்றில் உலரவிட்டு
பாயாய் விரித்து
பறக்குமென் சிறுதோணி

இதுதான் எனது நம்பிக்கை
நம்பிக்கைமீதான நம்பிக்கை
இதுதான் எனது சன்னதம்
வாழ்வுக்கும் எனக்குமான சன்னதம்.

இறுதியாக ஒரேயொரு கவிதை.
உங்களுக்குள்
விதைக்க முடியாத
அந்தக் கவிதைகளுக்கு அஞ்சலியாய்.

கண்கட்டுச்சமரசம் பேச
கவிதைகள் எதற்கு? தேவையில்லை.

இங்கே மலர்களுமுண்டு
நெருப்பும் உண்டு.
மலர்களைச் சூடிக்கொள்பவர்
நெருங்க இடமுமுண்டு
நெருப்பு சுடுமென்பவர்
ஒதுங்கிக்கொள்ளும் தேர்வுமுண்டு.

ஒன்றை மட்டும்
நானுங்களுக்குச் சொல்வேன்
பயங்களும் பாசாங்குகளும்
உங்கள் கடவுளர்கள்
உங்களுக்காக அருளித் தந்தவை
அதற்கிங்கே இம்மியும் இடமில்லை.

பேரலைகளை
சேர்ந்து கடக்கும் மாலுமிகள் போதும்

படகு சிறிதானாலென்ன
பயணம் பெரிது
சென்றடையும் கரையும் பெரிது.
முடிவற்றதும்கூட.
இந்த முடிவற்ற பயணத்தில்
நீச்சல் தெரிந்தவர்கள் மட்டும் நிற்க.

(உயிர்நிழல், 2006)

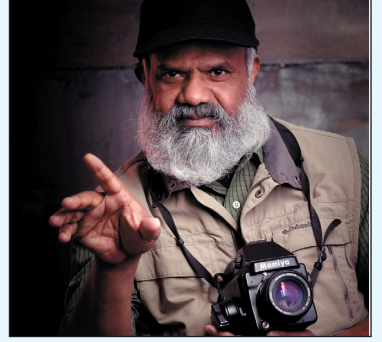
நன்றி!

விரிவுரையாளர் அம்ரிதா ஏயெம்
கவிஞர் ஹம்சத்வனி (குமிழ்ச்செல்வன்)
அண்ணாவி சவிரிமுத்து மிக்கேல்தாஸ்
கவிஞர் றியாஸ் குரானா
விமர்சகர் சத்தியன்
ஓவியர் T.சௌந்தர்
கணனி தொழில்நுட்பவியலாளர் திரு. ஞானநாயகம்
ஊடகவியலாளர் யூலியஸ் அன்ரனி

கடல் அமைதியாய் இருப்பதாக
நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்
அது கரையை அவதானித்தபடி
உள்ளே குமுறிக்கொண்டிருக்கிறது.

தமயந்தி எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல,
 அசையாப்படக் கலைஞர்,
 கவிஞர், கூத்துக் கலைஞர்.
 அதையும் தாண்டி கடல் சார்ந்த
 சுற்றுச்சூழல் செயற்பாட்டாளரும்
 கூட.

வாழ்வின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் அக்கறை கொள்ளும்
 இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர்களுக்கு தமயந்தி எப்போதும்
 முக்கியமான எழுத்தாளராகவே தெரிவார்.

வட கிழக்கு நிலப்பரப்பின் பெரும்பகுதி கடலை அண்டிய
 கரையோரக் குடியேற்றங்களைக் கொண்டமைந்தது.
 மிக அதிகமான மக்கள் கடலின் தேவையோடும்,
 உணர்வுசார்ந்த நெருக்கத்தோடும் தான் கடலை பார்த்து
 வாழ்கின்றனர்.
 கடல்தான் அவர்களுக்கு எல்லா முமாக இருக்கிறது.

கடலை எப்படி அதை நெருங்கி வாழும் மனிதர்களிடமிருந்து
 பிரித்துவிட்டிருக்கின்றனர் என்பதை, கடலை நம்பி வாழும்
 மக்கள் எப்படி தமது வாழ்வின் இன்றியமையாத பகுதியாக
 கருதுகின்றனர் என்பதை வெளிப்படுத்துவதினூடாகவும்,
 கடல் சார்ந்த சமூகங்களிடமிருந்து அவர்களின் வாழ்வு
 எப்படி தூரமாக்கப்பட்டு துயரத்திற்குள் தள்ளிவிடப்படுகிறது
 என்பதை உணர இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள் நமக்கு
 உதவுகின்றன.

-றியாஸ் குரானா--

